

φυίαν ὡς πρὸς τὸν αἰῶνα ἄνδρες· ἀλλὰ τὰ συγ-
γράμματα αὐτῶν, καίτοι δοκιμώτατα κατ' ἄλ-
λην ἔποψιν, ἦσαν πολὺ κατώτερα κατὰ τὴν φι-
λολογικὴν ἀξίαν τῶν, ὅσα παρήγαγεν ἡ πρώτη
περίοδος. Τὸ ὕφος αὐτῶν ἀπεδείκνυε τὸ δουλι-
κὸν τῆς μιμήσεως, οὔτε εἶχε παντελῶς τὴν
ἀσφαλῆ εἰς τὰς ἰδίας αὐτῆς δυνάμεις καὶ ἡρωϊ-
κὴν τόλμην, τὴν ἀξίαν ἐμπείρου ἀνδρὸς εὐστο-
χίαν, ἢ τὴν διακριτικὴν καὶ σοφὴν ἀνεξαρτησίαν
περὶ τὰς ἐκφράσεις, πλεονέκτημα ἔμφυτον, ὡς
ἀποτέλεσμα πολυτίμου πεποιθήσεως εἰς τὴν δη-
μιουργικὴν τοῦ γράφοντος ἱκανότητα. Τοιοῦτοι
ὑπῆρξαν οἱ Πολύβιοι, οἱ Ἀλικαρνασσεῖς Διονύ-
σιοι, οἱ Ἀρρίανοι, οἱ Διόδωροι Σικελιωταί, οἱ
Λουκιανοὶ, οἱ Στράτωνες, οἱ Πλούταρχοι καὶ οἱ
Παυσανίαι. Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἦσαν ὡς κηπουροὶ
ποτίζοντες μικρὰν γῆν διὰ δεξαμενῶν, οὐχὶ δὲ
ὡς ὑετός, ὁ κατακλύζων καὶ γονιμοποιῶν ἀπε-
ράντους πεδιάδας.

Ἡ Ἑλλάς ἤδη ἐστερεῖτο τῆς παραγούσης
τοῦς ἐξόχους νόας ἰσότητος τῶν πολιτικῶν δι-
καιωμάτων. Ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν δια-
δόχων αὐτοῦ, ἡ ἐλληνικὴ νεολαία ἐταπεινοῦτο
βαθμηδόν, ὡς προσβαλλόντων τὰ ὦτα αὐτῆς
μόνον τῶν φοβερῶν ἤχων τῆς ἀπολύτου δυνα-